

МЕРЕДИТ УАЙЛД
и ЕЙНДЖЪЛ ПЕЙН

ОГНЕНО СЪРЦЕ

ВТОРА КНИГА

Превод от английски език
Юлия Чернева

ЕГМОНТ

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Heart of Fire*

Copyright © 2020. HEART OF FIRE by Meredith Wild & Angel Payne

Published in the US by Waterhouse Press LLC.

All rights reserved.

Превод Юлия Чернева

© Егмонт България, 2020

Редактор Габриела Кожухарова

Коректор Ина Тодорова

Дизайн на корицата Тания Минчева @Kontur

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2523-7

*Така усетих пак да пламеней
у мен дух бодър и казах с възнение:
„С благословия вечно нек светлей
оназ, коя милее тъй за мене,
и ти, кой чул си нейните молби
и тук дойде за моето спасене!“*

Данте Алигиери, „Божествена комедия – Ад“*

---

* Всички цитирани в книгата стихове от „Божествена комедия – Ад“ са в превод от италиански на Константин Величков. – Б.пр.

На Ейдън, моя малък пламък

Мерегум

*На Томас, който вижда буйния ми огън
и пак не се бои от горещината.*

Ейнджъл

ПЪРВА ГЛАВА

Максим

Започва нов живот.

Развълнуваният ми шепот е погълнат от застиналия въздух в спалнята на Кара. Мястото, където през последните двайсет и четири часа се е превърнало в абсолютен рай.

Не се чувствам добре, нито пък в безопасност, в собственото си жилище в центъра на града. Не и след като мъжът, който твърди, че е моят отгавна изчезнал баща – а, да, и бащата на всички богове на Олимп и безсмъртните създания в него, – снощи дойде на неофициално посещение. Скоро след това пред дома ми като петролен разлив плъзнаха папараци, които превърнаха гледката към Холивуд Хилс в пасторална сцена, в сравнение с тази към моята улица.

Наближаващата зора лека-полека поглъща звездите над спящите склонове, докато аз повтарям още веднъж стиха. Винаги съм възприемал гумите на Данте като мисли на сродна душа, но въпреки че съм чел *Vita Nova* стотици пъти, досега чувството не ме е обземало толкова силно. Нито е предизвиквало такова желание да се съпротивлявам.

Срещу какво обаче да се съпротивлявам? Аз съм тук, където с дни, месеци и години умолявах съдбата да ме отведе. Само че не бях пределно ясен в молбите

си. Може би това беше грешката ми. Никога не съм казвал, че истината трябва да бъде разумна. Или логична. Или правдоподобна.

Защото истината категорично не е нито едно от тези неща.

Мигам усилено в очакване да се събудя и да отхвърля с насмешка този странен трескав сън. Направя ли то, още ще бъде вчера сутрин в моето жилище, когато голото ми тяло беше сгушено на топло до жената, завладяла сърцето, ума и гушата ми. На вратата на апартамента ми няма да почука непознат, няма да влезе и няма да заяви нещо толкова откачено, че да се чудя от кой приют за бездомници е дошъл и какви боклуци е инжектирал във вените си, преди да го направи. Защото това е логичната реакция, когато някой ти каже, че е царят на боговете. И по-лошо, че двамата имате двайсет и седем дни на бащата за наваксване.

После Зи хвърли третата си бомба – по-малка експлозия, в сравнение с предишните две, но все така потресаваща. Дори и сега. Даже още повече сега, предвид колко гребничка, невинна и мека изглежда Кара в голямото легло зад мен. Спокойно отпуснатите ѝ устни. Тъмните ѝ, гъсти коси, разпилени върху луксозните ленини завивки. Изпълненият с копнеж начин, по който извива ръцете си. Дори симетричните, изцяло овали на ноктите ѝ.

Кара прилича на ангел.

Но тя е моят свършен малък демон.

И наистина започвам да вярвам, че е изцяло моя.

Обръщам се към прозореца, все още ми е трудно да приема тази вероятност. Достатъчно лошо е, че собственическото чувство властва над сетивата и

кръвта ми... Кръвта, която не би трябвало да я желае. Благодарение на моята ДНК, аз копнея *само* за нея.

И ето че съдбата пак си играе с мен. Защото всеки момент може да я изгубя заради тази ДНК, която е *нейното* проклятие, и ориста, с която я е обвързала. Фактът, че се противопоставихме на клетвата, не ни печели никаква подкрепа, въпреки че баща ми – или който и да е той, по дяволите, – предложи да се наме- си в наша защита. Миналата сутрин бях достатъчно отчаян, за да повярвам на този мъж. Нямах друг избор. Все още нямам. Освен ако... всъщност имам. Освен ако всичко това действително *не* се случва. Освен ако Зи не е отренка, надрусана с амфетамини, и в момента не лежи в някой контейнер за боклук, а преговаря с Хадес, както обеща.

Искам ли обаче да подложа тази теория на проверка?

– Максим Кейн, моля те, кажи ми, че не си буден преди птиците.

Това е отговорът на въпроса ми. Витает във въздуха, наред с всичките очарователни нотки на сънения шепот на Кара, в образа ѝ, който изпълва жадния ми поглед, мек като коприна и прелестно очертаващ се под чаршафа, докато тя се протяга, и най-вече в изящния ъгъл на изпитателния ѝ, втрепенчен поглед, който показва, че не е пропуснала да долови изпълненото ми с размисъл мълчание.

Тялото ми под голницето на анцуга, който нахлузих преди няколко часа, се раздвижват. Излишно е да споменавам, че мрачните ми мисли се изпаряват, когато Кара е будна и отново се е съсредоточила върху мен. Изражението ѝ напълно си е заслужавало вчерашното

забързано бягство. Вярно е, че що се отнася до безопасни убежища, не бих могъл да искам повече, предвид просторния вътрешен двор, голямата библиотека, всевъзможните модерни удобства и тази убийствена гледка. В момента обаче не говоря за дърветата, хълмовете или надписа „Холивуд“.

Да бъда тук, с тази спираща гръха красавица, е като мечта. Всичко до тази секунда, в която съм точно толкова възбуден, колкото и първия път, когато тя ме докосна и после ме промени.

Повдигам рамене в опит да демонстрирам небрежен чар.

– Така ще има повече червейчета за мен. Дори ще ги споделя.

Кара сяда в леглото и свива колене до гърдите си.

– Заменям червейчетата за онова, което се върти в хубавата ти глава.

Отново повдигам рамене, за да прикрия смущението си. Мога да изнасям лекции пред стотици студенти, но тази жена е способна да ме извади от равновесие с един-единствен проклет поглед.

– Аз и сънят никога не сме били най-добри приятели – отговарям. – Няколко часа нощем и съм готов за действие.

– Хмм. – Тя накланя глава настрани. – Предполагам, че е разбираемо.

– Предполагаш? Защо?

– Ами, предвид всичко.

– Какво всичко? – Нямам намерение да бъда рязък, но се нуждая да го чуя изречено на глас, а не само лутащо се в мислите ми. – Повтори го, Кара. Заради мен.

Тя вирва брадичка.

– Всичко. Например фактът, че си полубог.

Погледът ѝ заблестява и ми напомня за фойерверките, с които двамата с Джеси си играехме през летата в детството ни. Искам да се усмихна, завладяян от спомени за щастие и надежда, но тук и сега спомените са разпокъсани. *Различни.*

– И ти можеш да го кажеш, Максим. А ако ти се говори за това... е, няма да се уплаша.

– Не – отпускам се върху матрака и въздишам шумно. – *Аз* ще се уплаша.

– Защо? – Почудата ѝ е искрена. Усецам го, госуц като топлината ѝ, която ме поглъща веднага щом Кара се надига и се притиска в мен. – Сигурно си имал някаква представа. Поне малка. Вече задаваше въпроси. Сподели ги открито с мен.

Хващам я за ръцете.

– От сега нататък ще споделям всичко с теб.

Тя изпуска въздишка, която сгръва рамото ми.

– Дори сега? – предизвиква ме Кара. – Дори когато знаеш каква съм?

Подтикнат съм да се обърна и същевременно я притеглям към себе си, а тя на свой ред се сгушва в скута ми, обгърната от прегръдката ми. Завивките, чийто плат е като бито масло, се набират още по-плътно около нея.

– Особено сега – отговарям и погалвам бузата ѝ с кокалчетата на пръстите си. – Когато знам *коя* си.

Устните ѝ се извиват в лека усмивка, но веселата искра не стига до очите ѝ.

– Да – промърморва тя. – Коя съм. Кара Валари, изчадие на демони, които адски объркаха живота ти.

– Не. – Плъзвам ръка към тила ѝ и стисвам леко вра-

та ѝ, за да привлече вниманието ѝ. – Ти си Кара Валари, смелото и изумително създание, опълчило се на семейството си и на съдбата, на която то те обричаше. Ти си жената демон, която се осмели да заяви, че това не е правилно, но си и човешко същество, което се застъпи за много повече. Ти се застъпи за *нас*.

Големите ѝ очи и сочните устни най-сетне се сгряват от увереност. Не значително, но достатъчно, за да ме накарат да отпусна хватката си.

– Значи... наистина го вярваш? Че ние сме... че *аз* съм...

– Демон? – веднага се усмихвам и поднасям устни към гладкото ѝ чело. – Вече бях на път да се досетя, красавице. Забрави ли, че прочетох всичките сценарии на дядо ти, за да различиш тази история?

Възнаграден съм с мелодичния кикот на Кара.

– Ето *това* заслужава медал за храброст. Или рицарско звание. Може би и двете.

– А дава ли ми още няколко часа в леглото с теб? – ухилвам се дяволито. – Може би няколко дни? Седмичи?

Погледът ѝ пламва.

– Съмнявам се, че от „Аламеда“ ще одобрят творчески отпущ с Кара, професоре.

Думите ѝ се отразяват пагубно на флирта, но се старая тонът ми да бъде безгрижен, когато отговарям:

– О, силно се съмнявам, че ще имат нещо против.

Кара разширява още повече очи.

– Почакай. Какво? – сенва се тя. – Какво става?

Изсумтявам и изкривявам устни.

– Вероятно нищо. Снощи пристигна един имейл.

– Имейл от кого?

Изсумтяването ми се превръща в приглушено, недоволно боботене.

– От председателя на университетския съвет.

– Какво пише?

Този път Кара го изрича по-тихо и спокойно. Ненавиждам факта, че аз съм причината за крайно предпазливия ѝ тон.

– Смятат, че би било добра идея да прекарам няколко дни далеч от задълженията си.

Кара ахва. *Не* тихо. Нито предпазливо.

– Защо?

– Само предложение. Не е заповед. В момента обаче не съм в позиция да ги предизвиквам. Не и ако искам да запазя работата си.

Тя се надига от скута ми и се отдръпва. Не отива много далеч, но си спечелва достатъчно сантиметри, за да ми покаже негодуванието си в пълната му сила.

– Ти *обожаваш* работата си.

Устоявам на подтика да я целуна. Тази жена... колко много знае вече мен. И как ценя това, което вижда.

– Да – отговарям примирено. – Права си. Наистина обожавам работата си.

– А те издават тази заповед, за да ти я отнемат.

– Не е заповед – въздъхвам тежко. – *Предложение*. Забрави ли?

На Кара обаче такива не ѝ минават.

– Какво си въобразяват, по дяволите? Това не е първият „скандал със знаменитост“, който се е разигравал в кампуса. Не помниш ли как пренасочиха опашките в столовата, когато онази специализантка по микробиология покани на гости гаджето си от една момчешка

група? Ами когато затвориха съблекалните и всички си помислиха, че той я е зарязал заради треньорката на волейболния отбор? Искаш ли да продължа с примерите?

– Вероятно и аз мога – отвърщам. – По дяволите, ставам свидетел на много подобни ситуации, от както работя в „Аламеда“. Но сега е различно, и двамата го знаем.

– Заради мен. – Кара се отдръпва още по-назад и повлича завивката със себе си като защитно силово поле. – Защото се отнесох немарливо, не следях за фотоапарати и смятах, че сме дискретни.

– Всичко това прави грешката и моя – обръщам се, пропълзявам по матрака и се надвесвам над нея. – Нали го разбираш? И *двата* сме замесени, Кара. Две половини на магнита. Два гъждовни облака в бурята. Двама души, които се намираха в контролната кабинка онзи ден и не бяха по-внимателни... във всяко отношение.

Тя ме поглежда с язвително изражение.

– Би ли го направил отново?

Прокарвам пръсти по външната стена на крака ѝ и ликувам при потрепването, което предизвиквам под луксозните завивки.

– Не бих променил нищичко, по дяволите.

– Странно... *Ти си* богът, от когото би трябвало да се страхуват.

Изправям се и поклащам глава, с което издавам хаоса в главата си. Не мога да проумея напълно думите ѝ, макар интуицията ми да подсказва, че са верни.

– Искам да кажа, че ако дори половината от тази лудост е истина, не съм във възторг.

Кара отново накланя глава настрани.

– Ако тази лудост е истина?

Стискам челюст.

– Знаеш какво имам предвид. Трябва да признаем, че може би не съм... – Запъвам се за секунда. – Че Зи не е... Ами, че той няма да се върне. Че е бил просто някакъв изкърпан и издокаран уличен безделник, негодник, който е искал да огледа апартаментите в сградата с цел да ги ограби.

– Защото уличните безделници носят ушити по поръчка италиански костюми и одеколонът им ухае също толкова скъпо – възразява тя и лицето ѝ се напруга.

– Да. Твърде е вероятно, ако наскоро са обрали някого.

– Вероятност, в която ти си готов да повярваш, вместо в истината, която ще ти извади очите.

– Не е съвсем очеизвадна – отговарям и махвам към прасковенозелената мозайка на хълмовете. От другата страна на дефилето няколко ранобудници тичат по пътеката Монтлейк Драйв. – Минаха двайсет и четири часа, Кара. – Не че броя каквото и да било. – А той все още не се е обадил.

Може би съм предубеден. И неблагоприятен. Не мога да му изпратя текстово съобщение и да му напиша, че съм тук, а не в апартамента си. Но ако наистина е Зевс, нима му е необходим адрес?

– И това ти дава идеално оправдание да не вярваш на нито дума, която ти е казал?

– Не че *не му вярвам*.

– Но ти е по-лесно да го отпишеш като случаен луд, вместо да вземеш твърдението му на сериозно. Още по-лесно ти е да повярваш, че *аз съм демон*, отколкото да признаеш истината за произхода си.

Свалям ръка и я поставям на другото ù коляно. Без да се замислям, разтварям краката ù и се настанявам в пространството между тях.

Прогължавам, докато не си пасваме идеално. Всичко отново е *толкова* правилно. Чувствам, че сърцето ù бие заедно с моето и пулсът ни е в абсолютна хармония. Кара увива ръце около врата ми и крака около кръста ми и притиска сърцевината си до възбудения ми член.

ДНК-то в кръвта ми вече няма значение, защото то не съдържа нищо друго освен Кара.

Безмълвното ми твърдение отпреди малко? Че тя е изцяло моя? Грешах. Дълбоко грешах. Точно обратното е.

Аз съм изцяло неин.

– Мисля, че единствената истина, която има значение, е тук – казвам ù. – И сега. – Навеждам се и я впримчвам с устни, целувайки я бавно и благоговейно, преди да се откъснем един от друг с неохотни въздишки. – Освен това се надявам *никой* да не дойде да ни търси. Никога повече.

– Хмм. – Диханието ù прозвучава замечтано. – Какво хубаво желание. – Кара заравя пръсти в косата ми и милва равномерно и унесено главата ми. – Може да станем хипита. Да живеем на плажа. В юрта.

Подсмихвам се, притиснал лице в шията ù.

– С кучето ни на име Буба?

– Разбира се. Буба обаче ще трябва да се разкара, когато искам да съм насаме с теб.

– Кой казва, че ще го правим в юртата?

– О! – Смехът ù е пронизителен, но резгав, а аз хапя и отърквам зъби в кожата ù на път към ухото ù. – То-

зава на пясъка? Харесва ми как разсъждаваш, Максим Кейн.

Похвалата ѝ ме провокира да продължа. След решително гърпване и принудително сграбчване аз се претъркувам и завличам и двамата ни от матрака на пода. Дяволитият ми смях се съчетава със стъписания писък на Кара и ние се целуваме с още по-всепоглъщаща жар, докато белият плат се надупля и после се разстила около нас. Устата ѝ е топла и широка, готова да я изследвам и вкуся. Тялото ѝ е голо и красиво, готово да го докосвам и възбуджам. Но най-хубавото е страстта ѝ, която се завръща при мен всеотдайно и огнена... и особено пламъците, които ме зоват от очите ѝ.

Окъпан в този страховит блясък, аз съумявам да намеря думи, които да запълнят пресъхналото ми сърце:

– Според мен трябва да се престорим, че това е пясъкът.

– Сега направо *обожавам* начина, по който разсъждаваш.

Притеглям я към себе си, нагласям бедрата ѝ около моите и полагам главата ѝ на рамото си. Нуждая се от още една целувка и си я вземам. Устните ѝ както винаги са горещи и сочни, в съответствие със сладострастната роса между краката ѝ, която ми дава да разбера, че е готова за мен. По дяволите, и аз съм готов за нея.

Кара стене, сякаш е възприела всяка подробност от посланието, отправено от душата ми. Отново съм благодарен за хиперемпатията на тази жена. *Давай, малка демонке, давай.*

Не.

Стой, малка демонке, стой.

Тя се усмихва, докато притискам устни в нейните.

– Е – прошенва Кара и погръпва ластика на анцуга ми, – щом настояваш...

Не получавам възможност да ѝ отговоря. Вместо мен го прави силен удар по входната врата.

Вцепенявам се. Кара също се сковава, но не по същия начин като мен, а все едно се пита кой си позволява да чука в шест часа сутринта.

– Успокой се, олимпийско – сгълчава ме и ме целува нежно. – Това е Кел. Явно е излязла да се натиска.

Аз също я целувам, но с отворени очи, и повдигам вежда.

– Да се натиска?

– Такива ги върши. Но да се върнем на онова, което вършихме *ние*. Май се преструвахме, че го правим на пясъка... а аз те събличах.

Оставям я да ме целуне още веднъж, но все още не мога да се отпусна и да задоволя желанието ѝ. Нещо – инстинкт, интуиция, предчувствие, каквото и да е там – подрива либидото ми. Нещо в ритъма на стъпките в дневната. Стъпки, които не се отправят към стаята на Кел... нито към кухнята.

– Кара? Будна ли си?

Вече гишам малко по-леко. *Наистина* е Кел.

– *Кара*.

Мамка му. *Не* е Кел. Но мигновено разпознавам гласа.

– Кара! – Настойчивият тон на Вероника Валари сякаш притиска стените. – Трябва да говоря с теб. Веднага.